

UOHSX0063D6G

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R373,377/2013/VZ-6958/2015/323/RBu

Brno 18. března 2015

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 2. 11. 2013, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 14. 11. 2013, a o rozkladu ze dne 19. 11. 2013, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, které podal navrhovatel –

- obchodní společnost **ELA LITVÍNŮV, spol. s r.o.**, IČO 64653137, Hornická 337, 435 42 Litvínov - Janov, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 19. 9. 2013 JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou, Pánská 6, 110 00 Praha 1,

a zadavatel –

- **Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**, IČO 44555601, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 5. 11. 2013 Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem, ev. č. ČAK 10176, se sídlem Balbínova 24, 120 00 Praha – Vinohrady,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr ze dne 1. 11. 2013, vydaném ve věci přezkoumání úkonů zadavatele v obchodní veřejné soutěži na veřejnou zakázku „**Rekonstrukce objektů v areálu UJEP, České mládeže 8, Ústí nad Labem - II. a III. STAVBA**“, vyhlášené zadavatelem dne 20. 2. 2002 v Obchodním věstníku č. 08/02, pod zn. 142785-08/02, kde dalšími účastníky jsou

- uchazeč – společnost **RAVEL spol. s r.o.**, IČO 47282312, se sídlem Textilní 191/1, 400 01 Ústí nad Labem – který se po hodnocení nabídek umístil na prvním místě,
- uchazeč – společnost **SKD Průmstav - stavby, a. s.**, IČO 25406523, se sídlem Rooseveltova 1804/2, 400 01 Ústí nad Labem – který se po hodnocení nabídek umístil na druhém místě, a

- uchazeč – společnost **Skanska a.s.**, IČO 26271303, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4, která je ode dne 1. 1. 2010 právním nástupcem zaniklé společnosti Skanska CZ a.s, IČO 26209535, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4 – který se po hodnocení nabídek umístil na třetím místě,

I.

jsem podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-21306/2013/511/ABr ze dne 1. 11. 2013

potvrzuji

a podaný rozklad navrhovatele –

- společnosti **ELA LITVÍNŮV, spol. s r.o.**, IČO 64653137, Hornická 337, 435 42 Litvínov - Janov, ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 19. 9. 2013 JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou, Pánská 6, 110 00 Praha 1,

zamítám.

II.

jsem podle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 61 odst. 3 téhož zákona, na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona, rozhodl takto:

Podaný rozklad zadavatele – **Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**, IČO 44555601, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem, ve správním řízení zastoupené na základě plné moci ze dne 5. 11. 2013 Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem, ev. č. ČAK 10176, se sídlem Balbínova 24, 120 00 Praha – Vinohrady – jako opožděný

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení, správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a řízení vedené správními soudy

1. Zadavatel – Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem (dále jen „**zadavatel**“) – vyhlásil ve smyslu zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ dne 20. 2. 2002 v obchodním věstníku č. 08/02 pod spisovou značkou 142785-

¹ Úkony zadavatele v obchodní veřejné soutěži se posuzují dle znění zákona účinného ke dni vyhlášení předmětné obchodní veřejné soutěže ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

-08/02 obchodní veřejnou soutěž na veřejnou zakázku, označenou jako „Rekonstrukce objektů v areálu UJEP, České mládeže 8, Ústí nad Labem – II. a III. STAVBA“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).

2. Zadavatel obdržel v soutěžní lhůtě 6 nabídek na realizaci veřejné zakázky. Komise pro posouzení a hodnocení nabídek vybrala jako nejvhodnější nabídku uchazeče RAVEL spol. s r.o., IČO 47282312, se sídlem Textilní 191/1 (tehdy Hrbovická 117/61), 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „**uchazeč RAVEL**“). Zadavatel svým rozhodnutím ze dne 9. 5. 2002 schválil výběr nejvhodnější nabídky a dané rozhodnutí téhož dne oznámil uchazečům. Dne 17. 5. 2002 podal uchazeč První regionální stavební spol. s r. o., IČO 44565208, se sídlem Sokolská 1365, 460 01 Liberec a dne 24. 5. 2002 uchazeč ELA LITVÍNOV, spol. s r. o., se sídlem Hornická 337, 435 42 Litvínov – Janov (tehdy Chudeřinská 44, 436 03 Litvínov, dále jen „**navrhovatel či uchazeč ELA LITVÍNOV**“), proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky námitky. Statutární orgán zadavatele námitky uchazečů přezkoumal a nevyhověl jim. Dne 12. 6. 2002 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) v zákonem stanovené lhůtě od navrhovatele návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Návrh uchazeče Úřad přezkoumal a dne 26. 7. 2002 vydal rozhodnutí ve věci č. j.: S 062-R/02-458/140/Ná, kterým zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 9. 5. 2002 z důvodu, že zadavatel provedeným výběrem neprokázal, že vybral nejvhodnější nabídku nejlépe splňující kritéria hodnocení vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže. Zadavateli pak uložil provést nový výběr nejvhodnější nabídky.
3. Komise pro posouzení a hodnocení nabídek posuzovala a hodnotila nabídky uchazečů dne 2. 9. 2002 opětovně a jako nejvhodnější nabídku shodně jako v prvním případě vyhodnotila nabídku uchazeče RAVEL. Zadavatel výběr nejvhodnější nabídky schválil svým rozhodnutím ze dne 4. 9. 2002. Dne 6. 9. 2002 zaslal zadavatel uchazečům oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, které navrhovatel převzal dne 11. 9. 2002. Následně dne 23. 9. 2002 obdržel zadavatel od navrhovatele námitky proti výběru nejvhodnější nabídky. Zadavatel v souladu s § 56 odst. 3 zákona námitky vrátil dopisem ze dne 25. 9. 2002 navrhovateli s odůvodněním, že jeho námitky byly doručeny po uplynutí lhůty pro vyřízení námitek (zadavatel vycházel z toho, že mu byly námitky doručeny dne 24. 9. 2002). S vybraným uchazečem zadavatel následně uzavřel dne 4. 10. 2002 smlouvu o dílo.
4. Dne 21. 10. 2002 obdržel Úřad od navrhovatele návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.
5. Úřad zamítl návrh uchazeče ELA LITVÍNOV rozhodnutím č. j. S130-R/02-810/140/Ná ze dne 20. 12. 2002 podle ustanovení § 59 písm. b) zákona s odůvodněním, že rozhodnutím zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky dne 4. 9. 2002 nedošlo k porušení zákona. Proti citovanému rozhodnutí orgánu dohledu podal uchazeč ELA LITVÍNOV rozklad.
6. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**předseda Úřadu**“) rozhodnutím č. j. 3R6/03-Ku ze dne 22. 5. 2003 potvrdil rozhodnutí orgánu dohledu č. j. S130-R/02-810/140/Ná ze dne 20. 12. 2002 dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**starý správní řád**“).

postupuje v tomto řízení ve smyslu ustanovení § 158 odst. 1 zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), dle zákona.

7. Uchazeč ELA LITVÍNOV uplatnil u Krajského soudu v Brně (dále jen „**krajský soud**“) žalobu, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu. Krajský soud zrušil rozsudkem č. j. 29 Ca 245/2003-64 ze dne 28. 2. 2005 citované rozhodnutí předsedy Úřadu a také rozhodnutí orgánu dohledu. Rozsudek krajského soudu byl doručen orgánu dohledu dne 27. 5. 2005.
8. Úřad po vrácení věci krajským soudem k dalšímu řízení ve správním řízení zjistil, že dne 4. 9. 2002 zadavatel na základě posouzení a hodnocení nabídek rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky, kterou byla nabídka uchazeče RAVEL spol. s r.o., IČO 47282312, se sídlem Textilní 191/1, 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „**vybraný uchazeč**“). Úřad zjistil, že dne 6. 9. 2002 zadavatel odeslal uchazeči ELA LITVÍNOV oznámení o výběru nejvhodnější nabídky. Oznámení o výběru nejvhodnější nabídky bylo doručeno uchazeči ELA LITVÍNOV dne 11. 9. 2002.
9. Úřad dále zjistil, že uchazeč ELA LITVÍNOV doručil zadavateli dne 23. 9. 2002 námitky proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Úřad učinil rovněž skutkové zjištění o tom, že statutární orgán zadavatele o námitkách uchazeče ELA LITVÍNOV nerozhodl, a přípisem ze dne 25. 9. 2002 námitky vrátil uchazeči ELA LITVÍNOV ve smyslu ustanovení § 56 odst. 3 zákona, dle kterého o námitkách došlých po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 55 zákona statutární orgán zadavatele a u obcí starosta nerozhodne a vrátí je zpět uchazeči. Uchazeči ELA LITVÍNOV byly vrácené námitky doručeny dne 11. 10. 2002. Úřad zjistil, že vrácení námitek uchazeči ELA LITVÍNOV zadavatel odůvodnil tak, že námitky byly zadavateli doručeny po uplynutí zákonné lhůty pro doručení námitek.
10. Úřad ve správním řízení zjistil, že zadavatel dne 4. 10. 2002 uzavřel s vybraným uchazečem v obchodní veřejné soutěži smlouvu na předmětnou veřejnou zakázku.
11. Úřad dále učinil skutkové zjištění, že uchazeč ELA LITVÍNOV uhradil s podáním návrhu správní poplatky ve výši 100 000 Kč.
12. Úřad zjistil, že uchazeč ELA LITVÍNOV ve správním řízení žádá, aby Úřad rozhodl o náhradě nákladů ve výši 330 415 Kč. Dle zjištění Úřadu se tyto náklady sestávají z nákladů ve výši 100 000 Kč, které uplatňuje uchazeč ELA LITVÍNOV jako náklady za uhrazený správní poplatek; z nákladů ve výši 19 822 Kč, které uplatňuje jako náklady na bankovní záruku; z nákladů ve výši 17 875 Kč, které uplatňuje jako náklady na právní služby; z nákladů ve výši 10 004 Kč, které uplatňuje jako náklady na právní služby (zastupování před soudem); z nákladů ve výši 100 000 Kč, které uplatňuje jako náklady za uhrazený správní poplatek; z částky ve výši 52 500 Kč, které uplatňuje jako náklady na projektovou dokumentaci; a z částky ve výši 30 214 Kč, které uplatňuje jako náklady na bankovní záruku.
13. Po novém projednání věci vydal Úřad usnesení č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7. 7. 2009 (dále jen „**usnesení ze dne 7. 7. 2009**“). Ve výroku I. usnesení ze dne 7. 7. 2009 Úřad správní řízení zastavil dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nový správní řád**“) s odůvodněním, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
14. Ve výroku II. usnesení ze dne 7. 7. 2009 Úřad rozhodl tak, že „návrh na přiznání náhrady nákladů ve výši 330 415 Kč se zamítá“. Úřad ve výroku II. usnesení ze dne 7. 7. 2009 rovněž rozhodl, že náklady, které v řízení vznikly uchazeči ELA LITVÍNOV, nese podle ustanovení § 31

starého správního řádu „účastník“, když v usnesení ze dne 7. 7. 2009 Úřad označil dva účastníky – zadavatele a navrhovatele.

15. Úřad ve výroku III. usnesení ze dne 7. 7. 2009 rozhodl tak, že správní poplatek ve výši 100 000 Kč, zaplacený uchazečem ELA LITVÍNOV, se nevrací, a to podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o správních poplatcích**“).
16. Dne 24. 7. 2009 byl doručen orgánu dohledu rozklad uchazeče ELA LITVÍNOV ze dne 23. 7. 2009. Rozkladem napadá uchazeč ELA LITVÍNOV všechny výroky usnesení ze dne 7. 7. 2009, a domáhá se, aby předseda Úřadu usnesení ze dne 7. 7. 2009 zrušil a věc vrátil orgánu dohledu k novému projednání.
17. Rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18. 2. 2010 bylo dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) nového správního řádu, na základě návrhu rozkladové komise, usnesení ze dne 7. 7. 2009 potvrzeno a podaný rozklad uchazeče ELA LITVÍNOV zamítnut.
18. Uchazeč ELA LITVÍNOV podal u krajského soudu žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu a č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7. 7. 2009. Krajský soud ve výroku I. rozsudku č. j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18. 2. 2010 a věc vrátil k dalšímu řízení.
19. Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem č. j. 7 Afs 4/2012-49 ze dne 6. 12. 2012 zamítl kasační stížnost Úřadu. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že jedinými podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníku správního řízení vůči účastníkovi druhému dle ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu je existence zavinění a dále příčinná souvislost mezi zaviněním jednoho účastníka a vznikem nákladů správního řízení jiného účastníka.
20. Po vrácení věci krajským soudem předseda Úřadu rozhodnutím č. j. ÚOHS-R113/2009/VZ-9083/2013/310/MLr ze dne 17. 5. 2013 rozhodl tak, že zrušil usnesení ze dne 7. 7. 2009 a věc vrátil Úřadu k novému projednání. Důvodem ke zrušení usnesení ze dne 7. 7. 2009 bylo nesprávné právní posouzení (nezákonnost), které v případě výroku I. usnesení spočívalo v aplikaci nesprávné právní normy, a v případě výroku II. ve spojení s odůvodněním výroku III. usnesení v nesprávné intepretaci ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu a aplikaci nesprávné právní normy (zákon o správních poplatcích) na zjištěný skutkový stav.
21. V rámci pokračování správního řízení Úřad usnesením č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr ze dne 10. 10. 2013 stanovil účastníkům řízení lhůtu k navrhování důkazů a možnosti vyjádřit se k podkladu rozhodnutí a rovněž navrhovateli stanovil lhůtu k doložení výše odměny za zastupování coby nákladu správního řízení v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a k upřesnění podání ze dne 30. 4. 2009 tak, aby z něho bylo patrné, zda se domáhá vrácení správního poplatku, nebo toho, aby Úřad uložil zadavateli povinnost nahradit mu náklady řízení, a to případně včetně zaplaceného správního poplatku.

II. Napadené rozhodnutí

22. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S113/2002-21306/2013/511/ABr ze dne 1. 11. 2013 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) rozhodl Úřad tak, že ve výroku I. podle § 59 písm. a) zákona zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a ve výroku II. podle § 31 odst. 2 starého správního řádu uložil zadavateli povinnost zaplatit navrhovateli náklady řízení ve výši 100 000 Kč.
23. Úřad k relevantní právní úpravě uvedl, že předmětná veřejná zakázka byla zadávána v obchodní veřejné soutěži, která byla vyhlášena za účinnosti zákona. Podle § 158 odst. 1 zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o veřejných zakázkách**“) se úkony zadavatele v obchodní veřejné soutěži posuzují dle znění zákona účinného ke dni vyhlášení předmětné obchodní veřejné soutěže ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona. Úřad je tedy povinen s ohledem na shora uvedené aplikovat zákon (tj. zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů).
24. Při rozhodování o uložení nápravného opatření byl Úřad vázán jednak rozhodnutím č. j. S543-R0/03-VP/140/Ná ze dne 10. 7. 2003, které nabylo právní moci dne 30. 7. 2003, a jednak rozsudkem krajského soudu č. j. 29 Ca 245/2003-64 ze dne 28. 2. 2005. Úřad tedy vycházel z názoru, že jsou-li podány námitky proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a statutární orgán zadavatele se jimi v rozporu se zákonem nezabývá, a nemůže-li oprávněnost těchto námitek po podání návrhu zkoumat ani Úřad, nemůže obstát jeho původní závěr o tom, že porušení ustanovení § 56 odst. 2 zákona (tedy nevyřízení řádně podaných námitek) neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky.
25. Úřad rovněž uvedl, že jako nápravné opatření ve smyslu § 59 zákona toliko zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, aniž by mu stanovoval další povinnosti, a to z důvodu, že nový výběr uchazeče zcela postrádá smysl, neboť není nic, co by nově vybraný uchazeč mohl pro zadavatele vykonat, není žádný závazek, který by mohl pro zadavatele splnit, a není žádná zakázka, o níž by bylo možné soutěžit.
26. Při stanovení povinnosti uhradit náklady řízení ve výroku II. napadeného rozhodnutí Úřad vycházel z relevantní právní úpravy a jejího výkladu, jak bylo judikováno ve výše uvedeném rozsudku krajského a Nejvyššího správního soudu. Úřad rovněž posoudil doklady doložené navrhovatelem na přiznání náhrady nákladů řízení a jejich doplnění.
27. Ohledně odměny za zastupování Úřad dospěl k závěru, že je možno podle § 31 odst. 2 starého správního řádu přiznat navrhovateli náhradu nákladů řízení proti zadavateli toliko ve vztahu k těm nákladům, které vznikly v souvislosti se zastupováním v předmětném správním řízení. U nákladu spočívajícího v zaplacení správního poplatku, pak platí, že je tu i příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a vznikem tohoto konkrétního nákladu řízení, protože tu existuje příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a samotným vedením správního řízení (kterou dovodila i soudní rozhodnutí) a zaplacením správního poplatku ze strany navrhovatele, neboť je nezbytnou podmínkou vedení správního řízení. U ostatních nákladů dle Úřadu nelze bez dalšího konstatovat, že existuje příčinná souvislost mezi porušením zákona ze strany zadavatele (jakožto jeho zaviněným jednáním) a podáním rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu (a celým dalším průběhem správního řízení následujícím po podání tohoto rozkladu).

III. Námitky rozkladů

Rozklad navrhovatele

28. Proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 11. 2013, č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-21306/2013/511/ABr, podal navrhovatel rozklad, který byl doručen Úřadu dne 14. 11. 2013 a ve kterém brojí proti výroku II. napadeného rozhodnutí. Uvedený výrok napadeného rozhodnutí má zadavatel za nezákonný a tvrdí, že nemá oporu v příslušném spise.
29. Dle navrhovatele není pravda, že při podání námitek dne 17. 5. 2002 zastupovala navrhovatele JUDr. Kateřina Koberová. Právním nástupcem byl JUDr. Josef Bajcura. Tuto skutečnost navrhovatel považuje za důležitou pro přiznání nákladů, když ve spise jsou založeny dokumenty, které odůvodňují přiznání náhrady nákladů řízení (plná moc), a to za zastoupení advokátem – v té době JUDr. Josef Bajcurou a nikoliv JUDr. Kateřinou Koberovou.
30. Navrhovatel namítá, že důvod, proč byl k vrácení přiznán pouze jeden zaplacený poplatek ve výši 100 000 Kč, opírá Úřad v napadeném rozhodnutí o fakt, že řízení se týká pouze druhých námitek, zatímco Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí závazně stanovil, že se mělo rozhodovat o celém požadovaném nároku ve výši 330 415 Kč a ne pouze o nároku, který souvisel s druhými podanými námitkami. K tomu navrhovatel dodává, že své požadavky na zaplacení nákladů směřoval k oběma správním řízením a o jeho nároku na zaplacení nákladů ohledně prvních podaných námitek nebylo do dnešního dne rozhodnuto.
31. Se závěrem Úřadu, že nejsou splněny podmínky pro přiznání náhrady tohoto druhu nákladů řízení navrhovateli proti zadavateli ve vztahu k zastupování v celém správním řízení, navrhovatel nesouhlasí a uvádí, že navrhovatel měl možnost a využil právo, aby byl v řízení zastoupen advokátem. Dále navrhovatel konstatuje, že Úřad za právní zastupování advokátem přiznal navrhovateli částku ve výši 0 Kč. Navrhovatel je toho názoru, že pokud by zadavatel neporušil své povinnosti, nemusel se navrhovatel bránit, a to prostřednictvím advokáta a v důsledku by nemusel vynakládat další výdaje na právní zastoupení.
32. Rovněž navrhovatel namítá, že byla porušena ustanovení § 3 odst. 3 starého správního řádu, když Úřad nerozhodl o správním poplatku při podání prvních námitek a také o dalších nákladech řízení v souvislosti s prvními námitkami a zároveň se Úřad nepokusil o smírné vyřízení věci.
33. Dle navrhovatele byl porušen i § 19 odst. 2 a 3 starého správního řádu a uvádí, že žádal o navrácení dvou poplatků dvakrát 100 000 Kč a současně žádal i úhradu za zastoupení v souvislosti s podáním prvních námitek. Pokud měl Úřad za to, že podání navrhovatele nemělo předepsané náležitosti, měl pomoci takové nedostatky odstranit. K tomu navrhovatel konstatuje, že se tak nestalo a Úřad na tuto skutečnost upozornil až po více než 4 letech.
34. Ustanovení § 47 odst. 2 a 3 starého správního řádu byla dle navrhovatele taktéž porušena a opětovně namítá, že ohledně poplatku za první námitky a souvisejících nákladů, nebylo v žádném rozhodnutí rozhodnuto, přičemž tvrdí, že celou dobu se řízení o těchto nárocích vede dohromady s nároky v souvislosti s podáním druhých námitek.

35. Dále navrhovatel s odkazem na judikaturu krajského soudu a Nejvyššího správního soudu podotýká, že je třeba na straně zadavatele hledat zavinění na tom, že bylo následně vedeno správní řízení o přezkoumání jeho rozhodnutí, a rovněž je třeba také posoudit existenci příčinné souvislosti mezi zaviněným jednáním zadavatele a vznikem konkrétních nákladů správního řízení.

Závěr rozkladu navrhovatele

36. Navrhovatel s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby byl zrušen výrok I. a II. napadeného rozhodnutí.

Rozklad zadavatele

37. Proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 11. 2013, č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-21306/2013/511/ABr, podal zadavatel rozklad, který byl podán dne 19. 11. 2013 proti celému napadenému rozhodnutí.
38. Zadavatel se domnívá, že povinnost uhradit náklady řízení v rozsahu odpovídajícím navrhovatelem uhrazenému správnímu poplatku, tedy ve výši 100 000 Kč, není po právu, a že se Úřad nedostatečně vypořádal s otázkou existence zavinění a příčinné souvislosti mezi zaviněným jednáním a vznikem nákladů správního řízení.
39. Při zkoumání, zda zadavatel skutečně zavinil náklad, kterým je správní poplatek, je dle zadavatele nutné vzít v úvahu širší souvislosti a vznik příčiny a postavit je proti následku, který vznikl. Zadavatel tedy tvrdí, že nelze přehlédnout relevanci námitek nikoliv v procesním slova smyslu, ale v souvislostech s tím, že je fakticky rozhodováno jen o nákladech řízení. Dále zadavatel konstatuje, že od zahájení řízení je k dnešnímu dni značný časový odstup, přesahující hranici 10 let, kdy zadavatel má nést důsledky právních úkonů, o jejichž zákonnosti bylo následně rozhodováno.
40. Zadavatel považuje za nespravedlivé, aby hradil náklady řízení ve výši správního poplatku, když příčinná souvislost mezi porušením práva a následným rozhodováním není jednoznačně prokázána.
41. V rozkladu zadavatel zmiňuje, že v první instanci porušení práva nebylo shledáno v takové míře, aby byl dotčen výsledek výběrového řízení, a je sice pravdou, že následná rozhodnutí soudu toto první rozhodnutí ve věci v podstatě korigovala, avšak v průběhu jednotlivých řízení právní zástupci účtovali úkony právní pomoci, naproti však neučili žádný krok, který by směřoval ke smírnému vyřešení věci, a to zejména s ohledem na skutečnost, že výběrové řízení a následné uzavření smlouvy a realizace veřejné zakázky byly již provedeny.
42. Zadavatel je přesvědčen, že ať už Úřad rozhodl ve výroku I. napadeného rozhodnutí ve prospěch nebo neprospěch zadavatele, není možné žádnému účastníkovi uložit tuto úhradu takových nákladů.

Závěr rozkladu zadavatele

43. Zadavatel s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že napadené rozhodnutí zruší a rovněž rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na zaplacení nákladů řízení.

IV. Řízení o rozkladech

44. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí postupem podle § 57 odst. 1 starého správního řádu a proto v souladu s § 57 odst. 2 starého správního řádu předložil rozklad se spisovým materiálem předsedovi Úřadu.

Stanovisko předsedy Úřadu

45. Po projednání rozkladu navrhovatele a spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 61 odst. 2 starého správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho souvislostech jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k závěru, že Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S113/2002-21306/2013/511/ABr ze dne 1. 11. 2013 ve výroku I. podle § 59 písm. a) zákona zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a ve výroku II. podle § 31 odst. 2 starého správního řádu uložil zadavateli povinnost zaplatit navrhovateli náklady řízení ve výši 100 000 Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
46. Po projednání rozkladu navrhovatele a spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 61 odst. 2 starého správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho souvislostech jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k závěru, že rozklad zadavatele, doručený Úřadu dne 19. 11. 2013, byl podán opožděně, a proto ho ve smyslu § 60 starého správního řádu jako opožděný zamítám.

V. K námitkám rozkladů

47. Předně je potřeba se v rámci odůvodnění rozhodnutí o rozkladech vzhledem ke skutkovým okolnostem případu a délce správního řízení zabývat relevantní právní úpravou, podle které je předseda Úřadu povinen postupovat. Nutno při tomto vycházet ze skutečnosti, že správní řízení bylo zahájeno dne 21. 10. 2002, přičemž z aktuálního znění ustanovení § 158 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájené Úřadem přede dnem nabytí účinnosti zákona o veřejných zakázkách se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Předseda Úřadu je tedy povinen toto řízení o přezkoumání úkonů, které bylo zahájeno před účinností zákona o veřejných zakázkách a rovněž před účinností zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, dokončit podle zákona (*tj. dle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů*).

K námitkám rozkladu navrhovatele

48. Námitka navrhovatele směřující k odstavci 2 napadeného rozhodnutí je irelevantní z následujících důvodů. V odstavci 2 napadeného rozhodnutí Úřad pouze vytváří zkratku účastníka řízení, kde uvádí správně současného právního zástupce navrhovatele. Z odstavce 2 napadeného rozhodnutí je jednoznačně patrné, že se jedná o právní zastoupení ve správním řízení v současné době a nikoliv v době zahájení správního řízení v roce 2002 při podání námitek navrhovatelem, neboť je zde výslovně uvedeno, z jakého dne je plná moc, jež opravňuje JUDr. Kateřinu Koberovou k zastupování navrhovatele. Nesouhlasím s argumentem navrhovatele, že tato skutečnost má význam pro přiznání nákladů za zastoupení advokátem JUDr. Josefem Bajcrou, protože současné právní zastoupení nemá žádný vliv na posouzení oprávněnosti nákladů řízení, jež navrhovatel požaduje.

49. Co se týká námitek navrhovatele směřujících k tomu, že Úřad měl taktéž rozhodnout o náhradě nákladů řízení o „prvních námitkách“ uvádím, že navrhovatel směřuje ke správnímu řízení vedenému pod sp. zn. S062-R/02 na návrh navrhovatele ze dne 12. 6. 2002. Ve zmíněném správním řízení bylo vydáno meritorní rozhodnutí Úřadu č. j. S062-R/02-458/140/Ná dne 26. 7. 2002. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí nebyl podán rozklad, a tudíž nabylo dne 14. 8. 2002 právní moci. Správní řízení, ve kterém požaduje navrhovatel nahradit náklady řízení, již tedy bylo pravomocně skončeno.
50. Dle § 31 odstavce 1 starého správního řádu platí, že náklady řízení, které vznikly správnímu orgánu, nese tento orgán, a náklady, které v řízení vznikly účastníkovi řízení, nese účastník. § 31 odstavec 2 starého správního řádu stanoví, že správní orgán může účastníkům řízení, svědkům a znalcům uložit, aby nahradili náklady, které vznikly správnímu orgánu jejich zaviněním; může jim také uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení. § 47 odst. 2 starého správního ohledně výroku jako jedné z náležitostí rozhodnutí stanoví, že výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení.
51. Náklady řízení jsou v systematice starého správního řádu zařazeny do části třetí – průběh řízení – oddílu prvního – obecná ustanovení. Při rozhodování o přiznání nákladů řízení se výrokem rozhodnutí zakládá závazek, např. povinnost zadavatele uhradit náklady řízení navrhovateli. Ze systematiky správního řádu a z povahy věci lze o stanovení povinnosti účastníkovi rozhodnout pouze v konkrétním správním řízení, jinak by správní orgán činil úkon mimo správní řízení. V tomto případě tedy ve správním řízení o námitkách týkající se námitek ze dne 24. 5. 2002 vedeného pod sp. zn. S062-R/02. Vzhledem k tomu, jak jsem již výše podotkl, že uvedené správní řízení již bylo pravomocně skončeno a v rámci daného správního řízení nebyl uplatněn nárok na náhradu nákladů správního řízení, nelze již o přiznání takových nákladů správního řízení rozhodnout. Zmiňované náklady řízení mají zjevně charakter nákladů řízení správního a k jejich vypořádání slouží zásadně samo řízení, v němž vznikly.
52. Dále je navrhovatel v rozkladu toho názoru, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí závazně stanovil, že se mělo rozhodovat o celém požadovaném nároku ve výši 330 415 Kč a ne pouze o nároku, který souvisel s druhými podanými námitkami. S tímto názorem nemohu souhlasit už z toho důvodu, že sám Nejvyšší správní soud v navrhovatelem odkazovaném rozsudku uvedl: *„Nejprve je nutno zdůraznit, že krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval výhradně otázkou, zda nákladem správního řízení zaviněným osobou zúčastněnou na řízení byl zaplacený správní poplatek ve výši 100 000 Kč. K dalším účastníkem řízení nárokovaným nákladům správního řízení se nevyjádřil, a vzhledem k obsahu žaloby ani vyjádřit nemohl. Takto vymezeným rámcem přezkumu byl proto limitován i Nejvyšší správní soud“*. Z uvedené citace a ani z žádného jiného závěru v rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by Nejvyšší správní soud stanovil, že Úřad měl rozhodovat o celém požadovaném nároku ve výši 330 415 Kč, jak namítá navrhovatel. Jak Krajský soud v Brně, tak Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku zabýval otázkou, zda nákladem správního řízení byl správní poplatek ve výši 100 000 Kč a zda takový poplatek byl nákladem zaviněným osobou zúčastněnou na řízení (zadavatelem).

53. S námitkami navrhovatele ohledně jednotlivých úkonů právní služby učiněných advokátem ve vztahu k náhradě nákladů řízení se neztotožňuji z následujících důvodů. Při posouzení, zda jde o náklad správního řízení podle § 31 odst. 2 starého správního řádu, byl Úřad vázán právním názorem, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Afs 4/2012-49 ze dne 6. 12. 2012. Úřad tedy vycházel ze závěru zmíněného rozsudku, který pro úplnost opětovně uvádím: *„Citované ustanovení však nevymezuje, kdy k zaviněnému jednání účastníka mělo dojít, ale hovoří pouze o nákladech řízení vzniklých zaviněním jiného účastníka řízení. Závěr, že se musí jednat o jednání v průběhu správního řízení z citovaného ustanovení nevyplývá, a nelze jej dovodit ani jeho výkladem. Je sice pravdou, že obvykle bude k zaviněnému jednání, v jehož důsledku jinému účastníkovi řízení vzniknou náklady, docházet v průběhu správního řízení (např. neomluvená neúčast na ústním jednání), za podmínku aplikace ust. § 31 odst. 2 starého správního řádu to nicméně považovat nelze. Jedinými podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníkovi správního řízení vůči účastníkovi druhému vyplývajícími z citovaného ustanovení jsou tak podle Nejvyššího správního soudu existence zavinění a dále příčinná souvislosti mezi zaviněným jednáním a vznikem nákladů správního řízení. Rovněž je nutno zdůraznit, že přiznání náhrady nákladů správního řízení účastníkovi není podmíněno úspěchem ve věci, ale zaviněním vzniku těchto nákladů. Procesní úspěch ve věci tedy rovněž není zákonným kritériem pro přiznání náhrady nákladů správního řízení“*. Ohledně otázky nákladů spočívajících v odměně za zastupování advokáta se ztotožňuji závěry Úřadu uvedenými v odstavci 101 a násl. napadeného rozhodnutí. Úřad v souladu s rozsudky správních soudů dospěl k závěru, že pro přiznání náhrady nákladů je třeba na straně zadavatele hledat zavinění. Následně přezkoumatelným způsobem uvedl, jaké náklady je možné považovat za náklady řízení podle § 31 odst. 2 starého správního řádu, tedy za náklady zaviněné, resp. v příčinné souvislosti s jednáním zadavatele v tomto konkrétním případě. Úřad správně dospěl k tomu, že existuje-li příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a samotným vedením řízení, nemusí být tato souvislost automaticky dána ve vztahu k dalšímu průběhu správního řízení či dalším provedeným úkonům ve správním řízení. Pokud bychom přistoupili na argumentaci navrhovatele, připustili bychom závěr, že jakýkoliv další úkon právní služby učiněný advokátem v průběhu správního řízení by byl potřeba chápat jako „zaviněný“. Takový úkon by však byl nadále vázaný na porušení zákona zadavatelem nevyřízením námitek, a tedy bez příčinné souvislosti mezi zaviněným jednáním zadavatele a vznikem nákladů řízení tak, jak ji dovodily správní soudy. Takový závěr není v souladu se závěry správních soudů, a proto nemohu souhlasit s výše uvedenou argumentací navrhovatele.
54. Nadto je k odměně za zastupování advokáta dále nutné konstatovat, že Úřad ani nemohl přiznat náklady řízení za zastupování advokátem v rámci prvostupňového správního řízení, jelikož prvním úkonem právní služby, který navrhovatel k žádosti o přiznání náhrady nákladů ve správním řízení doložil, je až studium správního spisu právním zástupcem navrhovatele dne 9. 1. 2003, tedy až po vydání prvostupňového rozhodnutí (rozhodnutí vydáno dne 20. 12. 2002).
55. Ustanovení § 48 starého správního řádu uvádí, že připouští-li to povaha věci, mohou účastníci řízení mezi sebou se schválením správního orgánu uzavřít smír. Správní orgán smír neschválí, jestliže odporuje právním předpisům nebo obecnému zájmu. Navrhovatel namítá, že se Úřad nepokusil o smírné vyřízení věci. Z jazykového výkladu ustanovení § 48 starého správního řádu lze dovodit, že v této věci (uzavření smíru) musí být aktivní primárně právě

účastníci řízení, přičemž správní orgán smír pouze schvaluje. Jelikož v předmětném správním řízení ani od jednoho z účastníků správního řízení nebyl podán návrh na smír, mám námitku navrhovatele za irrelevantní. K dohodě na smíru tedy může dojít jen za předpokladu, že jeden z účastníků správního řízení podá návrh na smír a všichni ostatní účastníci na něj přistoupí, tomu se tak v předmětném správním řízení nestalo.

56. Rovněž navrhovatel namítá, že pokud měl Úřad za to, že podání navrhovatele nemělo předepsané náležitosti, měl pomoci takové nedostatky odstranit. Povinnost správního orgánu podle § 19 odst. 3 starého správního řádu vychází z obecné povinnosti správního úřadu poskytovat fyzickým a právnickým osobám pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Navrhovatel v tomto případě měl svého právního zástupce, který disponoval odbornými znalostmi a znalostí právních předpisů. V namítaném případě však nešlo o stav, kdy by nebylo zřejmé, čeho se navrhovatel domáhá či podání nemělo předepsané náležitosti. V tomto případě šlo o to, že se navrhovatel domáhal uložení právní povinnosti zadavateli, která zadavateli v tomto konkrétním správním řízení nemohla být uložena (k tomu odkazuji na odstavec 53 tohoto rozhodnutí). Na takový stav se § 19 starého správního řádu aplikovat nedá, neboť rozsah návrhu je plně v kompetenci navrhovatele a správní orgán nemůže určovat, čeho se navrhovatel může domáhat a čeho nikoliv, dokud věc neposoudí a nerozhodne o ní v příslušném správním řízení.
57. Navrhovatel taktéž namítá, že na domnělé nedostatky podání navrhovatele Úřad upozornil až po 4 letech. Ohledně časové „prodlevy“ pro přehlednost připomínám relevantní procesní okolnosti tohoto případu. Úřad oznámil pokračování správního řízení dne 22. 4. 2009. Předmětné podání navrhovatele je datováno ke dni 30. 4. 2009. Po novém projednání věci vydal Úřad usnesení ze dne 7. 7. 2009, kterým správní řízení zastavil. Předseda Úřadu usnesení ze dne 7. 7. 2009 potvrdil a podaný rozklad zamítl, a to dne 18. 2. 2010. O žalobě navrhovatele ze dne 15. 4. 2010 krajský soud rozhodl tak, že ve výroku I. rozsudku č. j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18. 2. 2010 a věc vrátil k dalšímu řízení. Po vrácení věci krajským soudem předseda Úřadu rozhodnutím č. j. ÚOHS-R113/2009/VZ-9083/2013/310/MLr ze dne 17. 5. 2013 rozhodl tak, že zrušil usnesení ze dne 7. 7. 2009 a věc vrátil Úřadu k novému projednání. Až spolu s usnesením o pokračování správního řízení Úřad současně usnesením č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr ze dne 10. 10. 2013 stanovil navrhovateli mimo jiné lhůtu k upřesnění podání ze dne 30. 4. 2009 tak, aby z něho bylo patrné, zda se domáhá vrácení správního poplatku, nebo toho, aby Úřad uložil zadavateli povinnost nahradit mu náklady řízení, a to případně včetně zaplaceného správního poplatku.
58. Po odečtení všech řízení před předsedou Úřadu a řízení před Krajským soudem vychází od podání navrhovatele ze dne 30. 4. 2009 a usnesením zadavatele ze dne 10. 10. 2013 časové rozpětí 2 měsíce a 7 dní. S ohledem na výše uvedený procesní průběh tohoto řízení nelze tedy konstatovat, že by byl Úřad 4 roky nečinný, neboť správní řízení před Úřadem, jakožto orgánem prvního stupně, od 7. 7. 2009 neběželo.
59. K námitce navrhovatele, kdy tvrdí, že Úřad bez odůvodnění odmítnul přiznání nákladů za bankovní záruku, odkazuji např. na usnesení okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 17 Co 204/2007-110 ze dne 20. 12. 2007. V citovaném usnesení okresní soud dospěl k závěru, že *nárok na náhradu nákladů správního řízení, nepředstavuje náklady správního řízení, nýbrž jde o náklady, které měly žalobkyni vzniknout z přímé účasti na veřejné obchodní soutěži*

vyhlášené žalovanou (pozn. předsedy Úřadu: zadavatelem), a to v souvislosti s poskytnutím jistoty formou bankovní záruky podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a které podle žalobkyně představují škodu z tohoto vztahu. Obchodní veřejnou soutěž upravuje obchodní zákoník v ustanoveních § 281 až § 288. Obchodní veřejná soutěž u veřejných zakázek podle zákona č. 199/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je zvláštní úpravou obchodní veřejné soutěže, ustanovení obchodního zákoníku se použijí subsidiárně. Z povahy věci je tudíž nutné dovodit, že spor o zaplacení částky 19. 822 Kč je sporem z obchodního vztahu mezi účastníky řízení, který náleží do civilní pravomoci soudu ve smyslu § 7 odst. 1 o.s.ř. (pozn. předsedy Úřadu: zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní). Jak vyplývá mimo jiné z uvedeného usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem, je k rozhodnutí ve věci nároku za bankovní záruku příslušný civilní soud, neboť jde o vztah obchodněprávní povahy mezi účastníky řízení a nejde o náklady správního řízení, ale o náklady, které musel navrhovatel vynaložit, aby se mohl účastnit veřejné obchodní soutěže. Takové náklady by nesl sám navrhovatel i v případě, že by byl ve veřejné obchodní soutěži neúspěšný, i pokud by zde nebylo shledáno porušení právních povinností zadavatele.

60. V tomto řízení o rozkladu jsem nevypořádal podnět navrhovatele na zahájení přezkumného řízení, resp. k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, neboť se o tomto podnětu vede samostatné správní řízení pod sp. zn. ÚOHS-V12/2014/PZ.
61. V tomto řízení o rozkladu jsem rovněž nevypořádal podnět navrhovatele na obnovu řízení ve věci nákladů v souvislosti s podáním první námitek (správní řízení vedené pod sp. zn. S062-R/02), neboť se o tomto podnětu vede samostatné správní řízení pod sp. zn. ÚOHS-V11/2014/OB.
62. Navrhovatel v závěru rozkladu navrhuje, aby byl zrušen i výrok I. napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel v jeho rozkladu neuvádí jedinou námitku, která by směřovala proti výroku I. napadeného rozhodnutí, přezkoumal jsem zákonnost, tedy soulad výroku I. napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a pochybení Úřadu jsem v této souvislosti neshledal.
63. K námitce navrhovatele vztahující se k odstavci 109 napadeného rozhodnutí, že Úřad předmětné úkony právního zástupce navrhovatele nepopsal a jen na jednu stranu uvedl, že je zde příčinná souvislost a na druhou stranu náklady řízení nepřiznal, uvádím následující. V odstavci 109 napadeného rozhodnutí Úřad obecně konstatuje, že z hlediska právního zastoupení zde existuje příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a úkony právní služby. Úřad v tomto odstavci výslovně uvádí, o jaké jednání zadavatele se jedná a rovněž o jaké úkony právní služby se jedná. Jde za prvé o porušení zákona zadavatelem, a to nevyřízením námitek, a za druhé o úkony právní služby spočívající v převzetí zastoupení a v písemném podání k Úřadu (konkrétně je zde uvedeno: podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky). Z uvedeného vyplývá, že předmětné úkony právního zástupce navrhovatele Úřad výslovně popsal. Úřad na tomto místě konstatuje, mezi jakým konkrétním jednáním zadavatele a jakými konkrétními úkony právního zástupce navrhovatele spatřuje příčinnou souvislost, na základě čehož v následujících odstavcích napadeného rozhodnutí přiznává náhradu nákladů řízení navrhovateli ve výši odpovídající správnímu poplatku zaplacenému za návrh na zahájení správního řízení. Úřad tedy identifikoval úkony právní služby, dovodil jejich příčinnou souvislost s jednáním zadavatele a náklady řízení v souvislosti s těmito úkony navrhovateli přiznal.

K námitkám rozkladu zadavatele

64. Co se týká samotného rozkladu zadavatele ze dne 19. 11. 2013, který jsem byl nucen shledat opožděným, uvádím následující. K problematice dodržování lhůt pro podání rozkladu je třeba nejdříve poukázat na ustanovení § 61 odst. 3 starého správního řádu, který zakotvuje pravidlo obecné subsidiární platnosti ustanovení o odvolacím řízení vůči řízení o rozkladu, když stanoví, že ustanovení o odvolacím řízení se vztahují přiměřeně i na řízení o rozkladu. Při respektování uvedeného ve spojení s ustanoveními § 54 odst. 2 a § 61 odst. 1 starého správního řádu vyplývá pro podání rozkladu obecná 15denní lhůta, která běží ode dne oznámení rozhodnutí. Oznámením rozhodnutí se pak podle § 51 odst. 1 starého správního řádu rozumí doručení jeho písemného vyhotovení účastníkům řízení, přičemž den doručení rozhodnutí se považuje za den oznámení. Zadavatel pro doručení svého rozkladu využil informačního systému datových schránek a obecné způsoby doručování vyplývající ze správního řádu tak nahradil modernější právní úpravou. Ač však formu doručení zadavatel zvolil dle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**zákon o elektronických úkonech**“), který nabyl účinnosti teprve 1. 7. 2009, tedy až po zahájení správního řízení, bylo by neúčelné ba i příliš tvrdé považovat tento způsob doručení v posuzovaném případě za nedovolený. V uvedeném případě lze hovořit o tom, že doručení rozkladu prostřednictvím datové schránky jako formy doručení možné bylo, právní důsledky tohoto doručení však nastaly dle správního řádu.
65. Dle ustanovení § 17 zákona o elektronických úkonech je dokument, který byl do datové schránky dodán, doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k datovému dokumentu. Pro případ, že se oprávněná osoba nepřihlásí do informačního systému datových schránek ve stanovené lhůtě, nastává desátým dnem ode dne, kdy byla datová zpráva dodána do datové schránky adresáta, tzv. fikce doručení. K uvedenému je pak potřeba doplnit, že tento způsob doručení má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou.
66. Ze spisového materiálu vyplynulo, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 11. 2013, přičemž téhož dne bylo odesláno a řádně doručeno do datové schránky zadavatele, kdy zadavatel se přihlásil do systému dne 1. 11. 2013 v 18:30:02 hodin. Lhůta 15 dnů pro podání rozkladu, plynoucí ode dne následujícího po doručení napadeného usnesení, proto zadavateli uplynula dne 18. 11. 2013. Proti napadenému usnesení podal zadavatel dne 19. 11. 2013 taktéž datovou zprávou, zaslanou prostřednictvím informačního systému datových schránek, rozklad. Rozklad byl tedy zjevně podán po uplynutí stanovené lhůty.
67. Činit podání vůči správnímu orgánu prostřednictvím datové schránky opravňuje zadavatele ustanovení § 18 zákona o elektronických úkonech, přičemž takovému podání je přisuzováno rovnocenné postavení jako podání učiněnému na běžné podatelně či prostřednictvím držitele poštovní licence. Takováto datová zpráva je doručena již dodáním do datové schránky správního orgánu, aniž by muselo dojít k přihlášení pověřené osoby do systému datových schránek.
68. Z obecných pravidel pro počítání času uvedených v ustanovení § 27 v odstavci 3 starého správního řádu vyplývá, že lhůta pro podání rozkladu je zachována, je-li v její poslední den učiněno toto podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, anebo je-li v tento den

prokazatelně podána poštovní zásilka adresovaná správnímu orgánu, která obsahuje podání. Z uvedeného lze analogicky usoudit, že v případě rozkladu zadavatele podaného formou datové zprávy by byla lhůta zachována tehdy, pokud by byla v poslední její den dodána do datové schránky Úřadu. Jak již bylo uvedeno, posledním dnem lhůty pro podání rozkladu bylo 18. 11. 2013, přičemž jak vyplývá ze spisové dokumentace, v tomto termínu rozklad zadavatele nebyl podán ani datovou zprávou ani žádným jiným zákonem předpokládaným způsobem. Podání zadavatele obsahující rozklad, bylo do datové schránky Úřadu dodáno, resp. doručeno až dne 19. 11. 2013, tedy až po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

69. Ustanovení § 60 starého správního řádu stanoví, že odvolací orgán je povinen přezkoumat i opožděné nebo nepřijatelné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak odvolání zamítne. Na tomto místě uvádím, že jsem současně přezkoumal rozklad a dospěl jsem k závěru, že zde žádné důvody pro takové postupy nejsou dány. Opožděným odvoláním, resp. rozkladem je přitom takové odvolání resp. rozklad, které bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty uvedené výše. V posuzovaném případě bylo z doručky datové zprávy prokázáno, že rozklad byl podán opožděně, a proto k tomuto rozkladu ani k námitkám v něm uvedeným nelze přihlížet. Orgán rozhodující o rozkladu v případě, že jej zamítá podle § 60 starého správního řádu, napadené rozhodnutí dále meritorně neposuzuje, ale zamítá jej z formálních důvodů. Z tohoto důvodu jsou v rozhodnutí o rozkladu uvedeny pouze důvody nepřijatelnosti tohoto rozkladu, aniž by došlo k vypořádání námitek v něm uvedených.
70. Na základě výše uvedených skutečností konstatuji, že tím, že zadavatel neuplatnil své právo podat rozklad v zákonné lhůtě, marným uplynutím stanovené patnáctidenní lhůty došlo k zániku tohoto práva a podaný rozklad byl tedy posuzován jako opožděný.

VI. Závěr

71. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastaly skutečnosti odůvodňující zamítnutí rozkladu navrhovatele podle § 59 odst. 2 zákona, jsem rozhodl tak, jak je ve výroku I. tohoto rozhodnutí uvedeno.
72. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastaly skutečnosti odůvodňující zamítnutí rozkladu zadavatele pro opožděnost podle § 60 správního řádu, jsem rozhodl tak, jak je ve výroku II. tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle věty druhé ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
Předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Jiří Schüller, advokát, Balbínova 24, 120 00 Praha – Vinohrady
2. JUDr. Kateřina Koberová, advokát, Pánská 6, 110 00 Praha 1
3. RAVEL spol. s r.o., Textilní 191/1, 400 01 Ústí nad Labem
4. SKD Průmstav - stavby, a. s., Rooseveltova 1804/2, 400 01, Ústí nad Labem
5. Skanska a.s., Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy